

Журавлі

Михайло Яцків

Як думки, гонені скукото, летіли вольним простором ті суятливі мандрівники. Таємно лунав їх гутір в царстві ночі, в ній тремтіла туга і падала на сон землі.

Досвіта спочили на урочищі нубійської долини. Кількох стануло на сторожі, інші бавилися та іграли.

Лише найстарший, що все вів перед, стояв набоці і звисив голову, як би дрімав або був хворий. Далекі країни з-над Гангу, де перебував весну молодих літ, манили ного тепер.

Рушився і вдарив у веселий гурт. Гурт розскачався і станув, здивований.

Підоймилися знов в далеку путь. Досвіток сипав рожі на їх крила, а крила пливли, як рожеві хвилі. Збилися високо понад пущі і гори.

В полудне були над морем. Над ними голубий простір, під ними сталава рівнина, мережана сріблом.

Провідник став дивний. Опустився з чола клина, клин отворився в дві лінії, потім злучився в колесо і зачав кружляти на однім місці. Настрашений гурт слідив старого провідника, а той підоймився вгору, шибнув вбік і вдарив з розгоном в колесо. Колесо розбилося, але по хвилі стануло знов довкола провідника. Він бив дзьобом і крильми, але не трапляв в товаришів. Летів лише за їх понурим круканням і боровся з воздухом. Отемнів.

Розлючене колесо вдарило на нього дзьобами і крильми, він скрутився, як стрілений, опадав, удари сипалися градом на його голову.

Злетів стрімголов з піднебного блакиту і впав в море.

Лиш наймолодший, що перший раз пускався в дорогу, злетів вдолину, бив крильми в море, хотів рятувати старого провідника, а сонце відбивало в темній глибині його тінь і безрадну розпуку.

Затремтіли перстені на пропасті, а по кількох хвилях стала вона знов гладка і лискуча.

На чолі гурту станув повий провідник, і так полинули далі клином ті дивні, суятливі мандрівники.

1911